

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Pars IV. De finibus in his Apparitionibus Sacramentalibus Christi sub specie
peregrinâ propositis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

uauit in huiusmodi illusione humilitatem : Vide inquit, ad quem missus es ; ego certè talis non sum, quod dignus sim, hic videre Christum. Ita Gerson.

P A R S I V.

De finibus in his Apparitionibus Sacramentalibus Christi, sub specie peregrinâ, propositis.

Fines agentium sunt. Omne enim agens, inquit Aristot. 2. physic. tex. 90. propter finem agit ; maximè verò Deus, atq; Angeli tam boni, quam mali. Ergo quando nobis hic de finibus questio est, quidnam Agentibus, siue causis Efficientibus, in his Apparitionibus fuerit propositum, queritur. Quia verò Apparitiones ipsa, quandoque Deum (qui tamen per Angelos bonos, hic agit omnia,) habent autorem, quandoque demones : & horum contraria sunt studia, non iidem possunt Deo, & demonibus hic propositi esse fines. Vtrorumq; igitur inquirendi sunt, sed Dei inprimis, & postea demonum. Deus autem videtur has velle seruire vel institutioni, vel consolationi, vel redargutioni. In tertio hoc parum plerumq; fructus expectatur. In primo, vel fides Christiana inuatur, vel formantur boni mores. In secundo, nullam per se horum intenditur. Hæc de finibus breuiter ; in sequentibus paulo fusiùs illa explicanda sunt. A Deo principium facimus ; & initio, quomodo fidei causam his Apparitionibus promoueat, aperimus.

Quo-

CAPVT I.

Quomodo à Deo fides Christiana, his Apparitionibus Christi, sub peregrinis speciebus promoueatur?

<i>Promouetur primùm ipsa fides in genere;</i>	<i>Magnum argumentum ex ipsis sumitur, pro tribus dictis articulis.</i>
<i>Quia in quibusdam nihil aliud potuit esse propositum.</i>	<i>Sed tamen, non autoritate harum Apparitionum tantùm, in dictis nituntur Christiani:</i>
<i>Confirmantur deinde iisdem, quidam fidei articuli, de veritate Eucharistia;</i>	<i>Sed præterea verbo Dei, Traditione maiorum,</i>
<i>De sufficientiâ alierius speciei;</i>	<i>Consensione totius Eccl. sã.</i>
<i>De Sacramento extra usum.</i>	

1. **N**ouum non est Deo, homines per miracula, resque prodigiosas, vel ad fidem, Christianamque religionem adducere; vel in fide susceptam semel, nutantes confirmare, & conseruare. Intellexit hoc B. Apostolus. Vnde de quodam, quasi miraculorum genere loquens, Linguæ, inquit, in signum sunt, non fidelibus, sed infidelibus. 1. Cor. 14.

2. Et Christus Dominus id suo exemplo, suamque doctrinam egregie confirmat, quando discipulos Ioannis Baptistæ, ad se causam instructionis missos, ad miracula reuocat; ex his ipsos volens intelligere, quid credere, quid de se sentire debeant. Euntes, inquit, renuntiate Ioanni, quæ audistis, & vidistis: Cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt,

pauperes Euangelizantur, Matth. 11. Idem docet, idcirco nō sine infidelitatis peccato magno esse Iudæos, quod etiā postquam præclara eius opera in miraculorum patratiōne vidissent, ipsi tamen non crederent. Si inquit, Ioan. 15. opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent. Hinc & Apostolos, quos fidei propagandæ gratiâ, in vniuersum mundum misit, virtute miraculorum voluit esse instructos. Ita enim, Matth. 10. ad eosdem, Euntes, inquit, prædicate dicentes: quia appropinquauit regnum cœlorum, infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, & dæmones eiicite. Et postquam secundò, iam ad cœlum ascensurus, hæc ipsis mandata dedisset, Marci, vlt. dicitur, quod profecti prædicauerunt, vbique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.

3. Duobus autem modis miracula, siue prodigia in fidei negotio seruiunt, & seruiuerunt. Nam vel caput religionis & fidei, siue ipsam religionem confirmant, veramque conseruant; vel certa quædam, & singularia Christianæ religionis dogmata, v. g. Christi diuinitatem, processionem Spiritus S. à Patre, virtutemque Sacramentorum nouæ legis, mortuorum resurrectionem, purgatorias post hanc vitam, animarum pœnas.

4. In priori modo, seruiuerunt propemodum, quæ à Christo patrabantur atque Apostolis, qui vbique prædicabant, sermonem confirmante Domino, sequentibus signis. In posteriori plura, quæ iactò aliquali fundamento Christianæ religionis, acciderunt. Qualia sunt aqua euanesceus, pro Baptismo non repetendo, de quo Nicephor. lib. 14.

lib. 14. cap. 17. Variæ Apparitiones piè defunctorum, viuorum subsidia postulantium, de quibus in append. ad lib. de Apparitionibus omnis generis spirituum. Mortuorum quorundam ad præsentem vitam reditus, de quibus vtrumque testamentum. Ampulla Chriftatis, quæ inter ipsa saxa proiecta, integra permansit, pro testimonio Sacramenti confirmationis, de quâ Optat. Milleuit. Denique p. Chrifti diuinitate confirmandâ, tempore Arii, primùm Chriftus in formâ pueri, apparens Petro Alexandrino, & querens vestem suam ab Ario scissam, apud Sur. to. 6. 15 Nouemb. Deinde subscriptiones duorum Episcoporum, Chrysanthi atque Musonij, qui ex hâc vitâ discesserunt, cum nondum definitioni Nicænæ Synodi subscripsissent. De his enim prodidit Gregor. Cæsariensis, apud Lippom. to. 6. in orat. de Nicænâ synodo, quod superstites Concilij Nicæni patres, ad communem locum, in quo dormiebant, accesserint, hâcque ad mortuos oratione sint vsi: O fratres dixerunt, & Patres, præclarum nobiscum, certamen decertastis, cursum perfecistis, fidem seruastis. Si ergo, quod factum est, Deo gratum iudicatis (nunc enim purius cernitis,) ne quid sit impedimento, quo minus vos quoque decisionem subsignetis. Hæc simul & dixerunt, & signatâ decisione, sanctorum Patrum loculo impositâ, totam illam noctem insomnem peragunt in oratione. Die autem sequenti, cum venissent ad loculum, solutis quæ erant imposita signaculis, cum sanctam reuoluissent decisionem, inuenerunt sanctorum Patrum ad eos adiectas subscriptiones &c.

5. Atque, vt Deo in aliis fidei Christianæ articulis

propositum fuit, non rarò mentes hominum miraculis inducere & confirmare : ita fuit in grauiſſimo difficillimò-que SS. Eucharistiæ ſacramento. Nam & pro hoc voluit ſeruire miracula, atque prodigia noſtrarum Apparitionũ: & quod hic eſt ſingulare, valere non tantũ ad quosdam articulos fidei de Eucharistiã, hominibus perſuadendos: ſed etiam ipſam Chriſtianæ religionis vniuerſæ, ſanctitatem demonſtrandam.

6. Et ità rem ſe habere in his Apparitionibus, videmur poſſe rectè colligere, ex allatis à nobis, p. I. c. I. exemplis. Exiſtimamus in illis Deo præcipuo autori, propositum fuiſſe, nunc ſanctitatem, integritatem Chriſtianæ religionis indicare, nunc Chriſtianum populum in quibusdam articulis, de hoc Sacramento erudire.

2. Magnã ergo prouidentiã hæ Apparitiones fiunt, ſed maiori bonitate & clementiã. Prouidentiã quidem, quia hominum ingenio ſe diuina ſapientia accommodat, & quibus illi rebus maximè mouentur, (vtique inſolitũ & inuſitatis,) eiſdem hic mouet. Bonitate verò atque clementiã vtitur, quando nullam rationem ſalutis noſtræ comparandæ, confirmandæ & conſeruandæ negligit. Sed doceamus, quid in fidei negotio, hæ Apparitiones promoveant.

8. Valent igitur primũ, ad Chriſtianæ fidei in genere, integritatem, ſanctitatemque demonſtrandam. Et hoc omnes facere, non difficile docetur; minimum enim noſtræ religionis caput, miraculo doceri nequit, quin eodem non vniuerſa Chriſtiana religio confirmetur. Sed tamen quædam ex Apparitionibus videntur eſſe, in quibus
hoc

hoc vel solùm, vel maximè Deo propositum fuit, vt Christiane religionis sanctitatis, testimonium diuinitus acciperetur. Tales existimo ex recensitis à nobis, p. i. c. i. Apparitionibus, duas fuisse; alteram V Vindekindo factam, cuius meminit Krantz. alteram factam Hebræo, quam in vitâ Basilij, refert Amphilocheus.

9. Nam primum, hic bonum atque emolumentum illorum, quibus Apparitiones hæ factæ sunt, Deo fuisse propositum, nemo dubitare potest. Quid ita? Quia Apparitio, vel in miraculorum est habenda numero; vel certè Angelorum fuit opus. Prius illud sine bono ipsorum, quibus facta est, non perfectum fuit, quemadmodum nec vllum, quod in alicuius gratiam Deus operatur, miraculum. Neque hoc desideramus, si Angelorum hic opus agnoscamus: hi enim cum Dei ministros agant, aliud quàm Deus velle, nulla ratione possunt.

10. Quod verò bonum hic aliud esse potuit, quàm vt veram illi, salutaremque reciperent de fide Christianâ opinionem, animùmque ad eandem amplectendam adiiicerent? Neque enim, quod in his etiam Apparitionibus accidere solet, propositum esse potuit, vt confunderentur & arguerentur ipsi hæc visione: quia pio sinceròque animo, cupiebant Christianæ religionis mysteria intelligere, quod laude, non reprehensione dignum erat. Neque Deus illorum consolationem spiritualem, præcipuè spectauit; illa enim bene in fide fundatis, & qui excellenti in Deum caritate flagrant, quales illi non erant, vt plurimùm conceditur. Neque vt à vitiis declinarent, & in virtutum studia incumberent; nam & hoc fidei requirit fundamenta,

ta, sine quibus nulla vera, solidaque virtus subsistit. Itaque visione hâc, eos Deus dignatus est, vt ad Christianæ religionis professionem adducerentur.

11. Et hoc subsecutus effectus probauit. Nam Spiritui S. post Apparitionem factam, non restiterunt; mox animum ad religionem Christianam adiecerunt. Et ille quidem in Germaniâ, magno Germanorum commodo: hic in Græciâ, cum suo suorûmque fructu non pœnitendo, Res ex, p. 1. c. 1. est clara.

12. Non verò leue calcar, attulit vtrique visio. Quid enim aliud aut debuerunt, aut potuerunt existimare, quàm Dei singulare opus esse, quam habebant Apparitionem? Profecit hoc agnouit Imperator Carolus; hinc hæc ipsius vox: Plus tibi aliquid V Vindekinde à Deo, quàm cunctis Sacerdotibus, & nobis concessum est. Sit igitur, hic primus finis, qui Deo in his Apparitionibus, ad fidei negotium agendum propositus est.

13. Alter est, quod iisdem, iam Christianos atque fideles, in fidei quibusdam articulis erudiat atque confirmet. Primùm enim Apparitiones hæ, de veritate Corporis Christi in Eucharistiâ dubitantes, confirmârunt. Deinde, indoctiores quosdam erudierunt, sufficere alteram speciem communicaturis; & non minùs Christi sanguinem percipere eos, qui sub alterâ panis specie sacramenta accipiunt, quàm qui sub vtrâque panis & vini. Tertiò, verum perfectumque Sacramentum esse Eucharistiam, etiâ extra omnem sumentium vsu.

14. Magna hæc vtilitas est harum Apparitionum, quia magna incumbit Christiano populo necessitas, ne
de

de horum vlllo dubitet; dubitare enim sine præfenti animæ salutisq̃ue discrimine non potest. Quocirca & anathema in contrarium sentientes, ferunt Patres Concilij Tridentini. Pro necessariâ professione veritatis corporis Christi, est Canon. 1. sess. 13. vbi sic habetur. Si quis negauerit, in SS. Eucharistiæ Sacramento contineri verè, realiter, & substantialiter corpus & sanguinem, vnâ cum animâ & diuinitate, Domini nostri IESV Christi, anathema sit. Pro sufficientiâ alterius speciei, est Canon. 3. sess. 21. Si quis negauerit totum ac integrum Christum, sub vnâ panis specie sumi, anathema sit. Pro veritate sacramenti extra vsu, est Canon. 4. sess. 13. cuius hæc sunt verba: Si quis dixerit peractâ consecratione, in admirabili Eucharistiæ Sacramento, non esse corpus, & sanguinem Domini nostri IESV Christi; sed tantùm in vsu, dum sumitur; non autem, antè, vel post; & in hostiis, seu particulis consecratis, quæ post Communionem reseruantur, vel supersunt, non remanere verum corpus Domini, anathema sit.

15. Egregiè verò, pro singulis his tribus, nostræ Apparitiones Christi sub peregrinis, speciebus valent. Pro veritate enim Christi in Eucharistiâ, sunt sequentes. Primùm, facta matronæ, in præfentiâ B. Gregorij; deinde facta Sacerdoti inter Missarum solennia; tertio, facta Abbati ad preces duorum sociorum; quarto, facta Episcopo Amalphitano, &c. Cum enim hi omnes, vel de veritate corporis Christi in Eucharistiâ addubitarent; vel de elementorum in consecratione, transubstantiatione; quidnam verè realitèrque sub Sacramentalibus speciebus contineretur, bene Deus demonstrauit, quando species ipsæ nunc in

P

car-

carnem, nunc in sanguinem, nunc in puerum atque infantem, sunt transmutatæ.

16. Quod non minus, sanguis Christi in Sacramento percipiatur, alterâ panis specie porrectâ, quàm utrâque panis & vini: & præterea, quod sanguis à corpore Christi diuisus non sit, nôrunt quidem doctiores sine exhibitione harum peregrinarum formarum; indoctiores autem id faciliùs docentur, quando hostias obseruant nunc fluere, nunc madere sanguine. Atque hoc etiam Deo in his Apparitionibus propositum fuisse, quidam idcirco faciliùs credunt, quod eo tempore cruentæ hostiæ sint obseruatæ, quo Hæretici impotentiùs calicem vrserunt.

17. Similiter magnum argumentum ex iisdem Apparitionibus sumitur, vt credatur extra vsum, verum Sacramentû Eucharistiæ existere, Christûmque Sacramento præsentem esse: non solûm dum sumitur, vt quidam ineptè somniant, verûm etiam, quando de sumptione nulla est cogitatio. In alueario proiectum Sacramentum, verum Christi corpus cõtinuisse, probat forma speciosissimi pueri, in quam videbatur mutatum, teste Petro Cluniac, lib. 1. de mirac. c. 1. & tamen nullus eo tempore erat Sacramenti vsus. Sic vsus hostiæ Sacramentalis non erat, vt pugionibus confoderetur; & tamen sanguis ex hostia fluens, certum præsentia Christi, erat argumentum.

18. Et hæc quidem Deo hisce Apparitionibus proposita fuisse, facile crediderim; tum præsertim, quando aliorum finium, quos hic quoque intendere solet, rationem non habuit. Interim, si aliud propositum fuit, profecto ad hos, de Eucharistiæ Sacramento articulos roborandos

dos, has Apparitiones plurimùm posse, nemo prudens negauerit.

19. Id addiderim pro sciolis quibusdam, non omne nos causæ nostræ Eucharistiæ præsidium in his ponere, vt illi nobis per calumniam obiiciunt; quasi fundamenta fidei nostræ, nudis, & non satis certis Apparitionibus, atque reuelationibus confirmemus. Non tam inepti sunt Catholici, vt hæc suæ professionis existiment præcipua præsidia. Habent pro hâc, quemadmodum & aliis omnibus, fundamenta firmiora, certioraque: Dei verbum, traditiones diuinas, consensum vniuersalis Ecclesiæ, &c. Ad quæ, cum Apparitiones hæ accedunt, & firmiùs faciliùsque credimus, & pluribus argumentis vrgemur, diuinæ bonitatis atque clementiæ, agnoscere atque prædicare, erga nos promptum studium.

Additiones.

Miraculosum Sacramentum Augustæ, Catholicam Religionem generatim,

Et speciatim, tres articulos de Eucharistiâ confirmat.

Quatuor sunt gradus miraculo-

rum: quoad substantiam, subiectum, modum, & ex providentiâ Dei.

In quarto gradu est miraculosum Sacramentum Augustæ.

I. **Q**uod Deus alibi egit, vt Catholicam religionem Apparitionibus & miraculis Eucharisticis confirmaret, id vel maximè Augustæ Vindelicorum, in miraculoso apud S. Crucem Sacramento, spectâsse videtur: vt Lutherani præcipuè, vbi errorum suorum

fymbolum, Confessionem inquam, Augustanam, primò editum gloriantur: ibidem veram religionem confirmari videant, splendore miraculorum. Quorum ipsi nullum pro se afferre possunt, indigni qui de contemptu miraculorum audiantur: quibus cum fidem adimunt, omnem historiam è rebus humanis tollunt. Cur enim magis Livio, Tacito, Sallustio de rebus Romanorum, quàm S. Gregorio in Dialogis, S. Augustino, aliisque prodigia, quibus fidei nostræ mysteria cõfirmata sunt, narrãtib; credamus? Aut, cur minorem fidem tribuamus recentioribus miraculis, quàm veteribus, cum vtraq; eadem religionis dogmata, de Eucharistiã maximè, confirment?

2. Sunt certè miracula proprium opus Dei, & sicut sigillum testatur de voluntate Principis, sic ipsa veram Religionem nobis explicant. Vnde rectè dixit Richardus de S. Victore l. i. de Trinit. c. 2. Nonne cum omni confidentiã, Deo dicere poterimus: Domine, si error est, à te ipso decepti sumus? Nam ista in nobis tantis signis, & prodigiis confirmata sunt, & talibus, quæ non nisi per te fieri possunt.

3. Sed speciatim tres de Eucharistiã articulos hoc capite memoratos, Augustanæ hostiæ prodigio stabiliri palàm est. Veritatem quidem ac præsentiam corporis Christi in Sacramento verè colligimus; non enim apparet quid magis eã re spectare Deus voluerit. Qui hanc aliãque prodigiosas Christi Apparitiones, in Sacramento sub peregrinis speciebus, fidelium oculis tum obiecit: cum paulo ante Abailardus, Petrus de Bruis, eiusque discipulus Henricus à quo dicti Henriciani, & paulo post Albigen-
ses

tes, tum alios Orthodoxæ Religionis articulos, tum vel præcipuè veritatem Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistiâ impiè conuellerent; vt tempora annosque conferenti manifestum erit.

4. Vnâ deinde specie, non minus quàm sub vtrâque, totum Christum, eiúsque corpus & sanguinem contineri, sanguinea Miraculosi Sacramenti nostri forma demonstrat. Et cruento rubore, Lutheranos cogit erubescere, qui dum Christum sub vtrâque specie, sibi deberi pugnant: sacerdotibus ritè consecratis destituti, eundem sub neutrâ percipiunt.

5. Extta vsu denique, & sumptionem, Christum in Sacramento præsentem esse, rectèque illud asseruari & adorari, quoad species, panis & vini substantiæ conseruandæ necessariæ, durant: idem hoc verè Augustum, Augustæ Sacramentum testatur. Huic enim diuinum cultum supra annos quadringentos & quadraginta, tot fidelium populorum deuotio, constantissimè exhibuit: Deo qui falsitatis testis esse non potest, hunc sensum & cultum confirmante sequentibus signis, tanto numero tamque manifestis sæpe, solius potentiæ suæ argumentis: vt ambigendi locus, relictus non sit nisi iis, quibus certissima, quæque videntur controuersa, quibusque nihil certi est, nisi quod ipsi somniant.

6. Neque mouere debet, quod supra dictum est, Apparitiones eiusmodi, vel esse miraculum, vel Angelorum opus, quatenus illorum operâ perficiuntur, neque naturales ipsorum vires, secundarumque causarum, quas assumunt,

excedunt, ideóq; quamuis naturales nõ videantur, reuera tamen naturales esse, diciq; posse ac debere: item, actiuorũ passiuorũque coniunctione, peregrinos colores qualis est sanguinis, in species Eucharisticas induci. Non enim, quod prodigium cruentæ & carneæ formæ, in SS. Sacramento Augustæ, ab Angelis perfectum sit aut perfici potuerit: ideo miraculosum dici, aut censerì non debet, aut quidquam illius veritati ac venerationi decedit.

7. Nam rectè, quatuor miraculorum gradus, distinguit Ioan. Malderus, Episcopus Antuerpiensis, 2. 2. q. 1. a. 5. S. 3. Et tres primi quidem, sumuntur ex S. Thom. 1. p. q. 105. a. 8. Dicitur, inquit, aliquid miraculum per comparisonem ad facultatem naturæ, quam excedit. Et ideo secundum quod magis excedit facultatem naturæ, secundum hoc maius miraculum dicitur. Excedit autem aliquid facultatem naturæ, tripliciter. Vno modo, quantum ad substantiam facti. Sicut, quod duo corpora sint simul, (per penetrationem, vt contigit cum Christus natus est de Virgine, & surrexit de clauso sepulchro, & clausis ianuis intrauit ad discipulos,) vel quod Sol retro cedat, aut quod corpus humanum glorificetur, quod nullo modo natura facere potest. Et ista, tenent summum gradum in miraculis.

8. Secundò, aliquid excedit facultatem naturæ, non quantum ad id, quod fit, sed quantum ad id, in quo fit. Sicut resuscitatio mortuorum, & illuminatio cæcorum, & similia. Potest enim natura caussare vitam, sed non in mortuo; & potest præstare visum, sed non cæco. Et hæc, tenent secundum locum in miraculis.

Ter-

9. Tertio modo, excedit aliquid facultatem naturæ, quantum ad modum, & ordinem faciendi. Sicut, cum aliquis subito per virtutem diuinam, curatur à febre, absq; curatione, & consueto processu naturæ in talibus; & cum statim aer in pluuias densatur, absque naturalibus caussis, sicut factum est ad preces Samuelis & Eliæ. Et huiusmodi tenent infimum locum, in miraculis. Quælibet tamen horum, habent diuersos gradus, secundum quod diuersimodè excedunt facultatem naturæ, ait S. Thomas. Qui ibid. q. 110. a. 4. negat sufficere ad rationem miraculi, si aliquid fiat præter ordinem, naturæ alicuius particularis. Quia sic, cum aliquis proiicit lapidem sursum, miraculum faceret, cum hoc sit præter naturam lapidis. Ex hoc ergo, aliquid dicitur esse miraculū, ait S. Thomas, quod sit præter ordinem totius naturæ creatæ. Hoc autem non potest facere, nisi Deus. Quia quicquid facit Angelus, vel quæcunq; alia creatura, propriâ virtute, hoc fit secundum ordinem naturæ creatæ; & sic non est miraculum. Vnde relinquitur, quod solus Deus miracula facere possit. Ad 1. verò argumentum ibidem, quod Angeli videantur posse facere miracula, respondet: quod Angeli aliqui dicuntur miracula facere, vel quia ad eorum desiderium Deus miracula facit, sicut & SS. homines dicuntur miracula facere; vel quia aliquod ministerium exhibent in miraculis, quæ fiunt: sicut colligendo pulueres, in resurrectione communi, vel huiusmodi aliquid agendo.

11. Sed cum non rarò mira quædam eueniant, quæ nec quoad substantiam, nec ratione subiecti, aut modi virtutem totius naturæ creatæ excedunt, neque tamen.

Da.

Dæmoni tribui possunt: eò quod ad veri Dei inuocationem, aut in veræ Religionis confirmationem fiant, alius præter tres dictos, miraculorum gradus, rectè à Maldero assignatur.

12. Quartus igitur, & omnium infimus miraculorum gradus est, cum Deus mirabilia quædam præter ordinem quidem naturæ corporeæ, non tamen supra virtutem naturæ Angelicæ, ministerio Angelorum efficit; vel vltro ad diuinitatis suæ, aut veræ religionis contestationem; vel inuocatus, & precibus illorum permotus, qui nõ aliunde, quàm à vero Deo sperant, quod petunt, neque si exaudiantur, alteri acceptum ferunt, quam ipsi. Horum, enim sincerissimam spem, & optimam fidem, veræq; religionis existimationē, vt Dæmones eiusmodi operibus (quæ secundum se, naturalem eorum virtutem non excedunt,) fallere, & ludibrio, contemptuque exponere permittantur, diuinæ prouidentia ac bonitati repugnat.

13. Neque dici potest, hæc talia immediatè à solo Deo, sine causis naturalibus effici, (quo casu in secundo, vel tertio miraculorum gradu essent,) cum ordo diuinæ prouidentia habeat, vt per creaturas suas operetur, maximèque Angelos, qui in ministerium eorum missi sunt, qui hæreditatem capient salutis. Certè solum Deum, talia efficere, nullo argumento demonstratur. Quartus igitur miraculorum gradus admitti debet, quæ *miracula ex prouidentia Dei*, iuxta Malderum rectè dixeris, quia licet, vires fortius naturæ non superent, adeoque secundum se miracula non sint: peculiari tamen prouidentia, Angelorum ministerio, præter ordinem naturæ corporeæ, Deus illa efficit.

14. Talia complura leguntur in diuinis literis. Vt cum coram Gedeone Iudicum 6. Angelus summitate virgæ tetigit carnes, azymosque panes, ascenditque ignis de petrâ, & omnia consumpsit. Et 3. Reg. 18. orante Eliâ cecidit ignis Domini, & vorauit holocausta, & ligna, & lapides, &c. sequente paulo post pluuiâ grandi, post visam paruam nubeculam de mari ascendentem. Et Matth. 14. Petrus ambulauit super mare. Et Ioannis 21. discipuli mittentes rete in dextrum nauigij latus, non valebant illud trahere præ multitudine piscium, descendentesque in terram viderunt prunas positas, & piscem superpositum.

15. Quæ aliâque eiusdem generis, etsi secundum se Dæmones quoque, motu locali & actiuorum passiuorumque applicatione, efficere possint, vt ex Magorum operibus & historiis apparet, inter vera tamen miracula numeramur: & nõ nisi à vero Deo in diuinitatis suæ testimonium edita credimus. Ea autem Angelorum ministerio perfecta esse, tam persuasum esse debet, quàm certum est ex sensu Theologorum & Philosophorum, Deum secundum leges prouidentie suæ, solum & immediatè ea non efficere, quæ creaturarum vires non excedunt, Angelorum maximè. Inter quos Virtutes vocari illos spiritus, per quos signa & mirabilia frequentius fiunt, asserit S. Greg. hom. 14. in Euang. Hunc autem miraculorum gradum, S. Thomas quoque agnouit, vt colligitur ex Resp. ad 3. a. 4. q. 114. p. 1. quam desumpsit ex S. Aug. l. 83. qq. q. 79. vbi ait: Cum talia faciunt magi, qualia sancti, diuerso fine, & diuerso iure fiunt. Isti enim faciunt quærentes gloriam suam, illi quærentes gloriam Dei. Et isti faciunt per quædam

Q

dam

dam priuata commercia, illi autem publica administratione & iussu Dei, cui cuncta creata subiecta sunt.

16. Quare non repugnat Deum quandoque etiam Dæmonum operâ & virtute naturali vti, ad ipsorum ignominiam, & diuinitatis, potentiaque suæ manifestationem. Quo pacto Matth. 8. Marci 4. Luc. 8. iussit illos ire in porcos, & magno impetu grex præcipitatus est in mare ad duo millia. Quod propriâ quidem virtute Dæmones effecerunt, Christus autem non nisi ad diuinitatis potestatisque suæ testimonium retulit atque permisit, idq; inter signa Christi, sextum numerat S. Hieronymus l. 1. comment. in c. 8. Matthæi. Vbi illud discrimen aduerte, Dæmones non nisi inuitos, & coactos, ad Dei gloriam salutemque hominum, per eiusmodi mirabiles effectus promouendam, operam suam conferre, vt ex quorundam Sanctorum factis confirmari potest. Angeli autem, boni volentes, lubentésque obsequium Creatori suo & hominibus, non minùs in hisce miraculis efficiendis, quàm aliis ministeriis præstant eorumque operâ Deus ordinariè vti censetur, nisi aliunde constet, Dæmones veluti rebelles subditos, peculiari fine ad eiusmodi patranda compelli.

17. Ex quibus id deniq; conficitur, SS. Sacramentum quod Augustæ apud S. Crucem, supra quadringentos quadraginta annos, religiosè asseruatur, verè miraculosum esse ac censeri; etsi Angeli, sanguinis carnisque formam, applicando actiua passiuis, quod ipsis facillimū est, induxerint, & non ipse Deus immediatè, aut solus id egerit.

18. Vnde vltèrius sequitur esse verum miraculum,
 quar-

quarti gradus; non quidem secundum se, sed ex prouidentia Dei, qui Angelorum ministerio illud effecit vltro, ad veræ Religionis, & articulorum de SS. Eucharistiâ confirmationem; huncque sensum fidelium, per tot secula maximis prodigiis & miraculis aluit; & hucusque in piorum mentibus conseruauit Qui fide Christi Sacramentaliter præsentis, innumera à Deo beneficia postulârunt, neque ab alio quàm à Christo, in Sacrà illâ hostiâ perdurante, se accepisse credunt. Hos autem in re, diuinam gloriam vel maximè concernente, falli ac deludi, diuinæ prouidentia, & bonitati, vti existimamus, plurimum repugnat.

CAPVT II.

Quomodo eadem Apparitiones sub peregrinis formis, faciant ad bonos & Christianos mores.

Docent non abutendum Sacramento Eucharistia; Sacriligia cauenda, vt qua Deum habeant vltorem;
Non cum conscientia peccati illud accipiendum; Magnam vim esse orationis; Placere Deo renuntiationem mundi;
Nullâ irreuerentiâ accipiendum; di;
Suum illi honorem deferendum; Deo nihil esse occultum. &c.

I.

Vemadmodum dictum est præcedenti capite, fidei negotium miris, insolitis, & prodigiosis rebus agi, incrementa sumere; conseruari, confirmari; ita dubium

Q 2

non

non est, easdem ad morum facere compositionem, & vitam Christianam piè, feliciterque transigendam.

1. Exempla huius, suppeditat & vetus, & nouum, Testamentum. Heliodorus sacrilegus Dei contemptor, & templorum profanator, postquam ab inuiso equite, aliisque duobus ignotis iuuenibus, egregiè verberibus fuit exceptus, testabatur, vt loquitur, 2. Macchab. liber c. 3. omnibus operâ Dei magna, censebátque, si quis secundò à rege Antiocho mitteretur, hostem ipsius Hierosolymam mittendum, fore vt egregiè flagellatum reciperet. Et apud Lucam, nouo prodigiosoque genere, existimabat diues Epulo, fratres suos ad pœnitentiam adducendos. Si quis, inquit, ex mortuis resurrexerit, credent.

3. Et virtutem obedientiæ, per insolitas inusitatâsque res atque miracula, intellexerunt Maurus S. Benedicti discipulus; alius quidam ille, quando lacum ingressus est mandato superioris, & non mersus, teste B. Greg. 1. 2. Dialog. c. 7. hic quando à superiore iussus, lænam ad se adducere illam cepit, atque adduxit. In vitis Patrum, 2. p. l. de Obedientiâ.

4. Et quid in sanctos blasphemum sit, simili argumentorum genere, id est insolito atque prodigioso, facile est docere, vt & in aliis rebus pluribus. Vt omnino crediderim, res insolitas atque miracula, quæque diuinitus immittuntur, valere ad fidem non solum suscipiendam, atque confirmandam, verum etiam ad mores informandos. Hoc est docere, & quanto studio bona sint complectenda, & quanto conatu, à malis atq; peccatis declinandum.

5. An quoque insolitæ nostræ Apparitiones Christi,
sub

sub speciebus peregrinis in Eucharistiæ Sacramento, hic aliquid possunt? Possunt plurimum. Nam & olim profuerunt illis, quibus acciderunt; & iam profunt nobis, qui factas memoriâ repetimus, easdemque diligentius inspiciamus; quam etiam ob causam, Deo autore illas perfectas esse, non dubitamus.

6. Profuerunt autem olim, iamque adhuc profunt solâ sui recordatione, ad plurima, de quibus homines utiliter Deus vult esse admonitos. Quæ partim in malorum, consistunt fugâ, partim in exercitio Christianarum virtutum, quorum aliqua referemus.

7. Primum ergo fit non abutendum esse SS. Eucharistiæ Sacramento; neque illud in profanos atque impios usus conuertendum. An non hoc præclare, & clarè insinuat hostia, quæ in aluearium coniecta, mutata est in faciem pueri? de quâ p. 1. c. 1. n. 3. Altera item, quæ mediâ sui parte, carnem retulit, alterâ parte panis speciem retinente? de quâ ibid. n. 14. Et tertia, quæ in prunas coniecta sanguine fluxit, verâque caro est visa, de quâ, ib. n. 16.

8. Secundum est, cauendum esse, ne cum conscientia peccati mortalis, Eucharistia accipiatur. Huius quidem seriò grauitérque, nos admonet S. Paulus; magnitudinémque peccati demonstrat, & ex subsequentibus pœnis, & ex dignitate Sacramenti. Sed non minùs apertè ostendunt hoc, prodigiosæ hæ Apparitiones iis factæ, qui Sacramenta indignè accipere voluerunt. Qualis fuit inter alios Sacerdos impuræ vitæ, cuius mentio fit in vitâ Hugonis Linconiensis; qui fractâ à se in Missæ sacrificio hostiâ, sanguinem vidit defluere. Quid enim homo, alio-

Q 3

qui

qui de Catholicâ religione bene sentiens, aliud potuit suspicari, quàm prodigio hoc temerariam suam audaciam damnari, & admoneri se, sancta sanctè tractanda esse?

9. Tertium est, curandum esse seriò, ne post accepta & sumpta Sacramenta, Eucharistiæ vlla fiat irreuerentia. Hanc rationem puto valuisse in Apparitione, quâ puer est visus Colonia; postquam vt refertur, quidam post Sacramenti sumptionem, mox ad profanos cibos est conuersus, atque ita se infarciuit, vt per vomitum Sacramentum reddere fuerit coactus.

10. Quartum potest esse, reuerenter Sacramentum esse conseruandum, nec permittendum, vt ipsi suus desit honor, sed maximè, ne sordidè tractetur & habeatur. An non huius debuit admonere hostia Duacensis, quæ in terram ceciderat; & inde primùm Angelorum manibus in altari reposita, deinde mox retulit faciem speciosissimi infantis? Eiusdem admonent suâ præsentia Angeli, quos altaris sacrificio adorabundos adstitisse, testatur B. Chrysofost. l. 6. de Sacerdotio. Eius hæc est oratio. Ego commemorantem olim quendam audiui, cum diceret senem, quendam admirabilem virum, ac cui reuelationum mysteria multa, fuissent diuinitus detecta, sibi narrasse, se tali visione à Deo dignum olim habitum esse; ac per illud tempus (sacrificij intellige,) de repente angelorum multitudinem conspexisse, fulgentibus vestibus indutorum, altare ipsum circumdantium, denique sic capite inclinatorum; vt si quis milites præsentem rege stantes videat. Ità B. Chrysofost.

11. Quintum est, Deum vindicem seuerum esse sacri

facrilegorum; ideoque omnibus modis sacrilegia, & quidquid ad contemptum diuini nominis facit, declinandum esse. Docent hoc Apparitiones, quæ sacrilegis Iudæis in Eucharistiam sacratissimam barbarico furore debacchantibus, magnâ cum ipsorum confusione sunt factæ, quas nos recensuimus, p. I. c. I. n. 10. 11. 12. 13. Facit & huc, quod Optat. Milleuit. de Donatistis refert, qui à canibus dilacerati sunt, quibus impiè sacram hostiam obiecerant. Vide Bredenbachium, l. 1. collat. & Optat. l. 2. contra Parmen.

12. His accedit, quod hinc etiam colligi possit, quanta sit vis atque præstantia orationis, eius videlicet, quæ cum studio proximi salutem promouendi, est cõiuncta. Quamuis enim hæc etiam cognoscantur ex aliis rebus naturæ vires superantibus, quæ oratione ad Deum factâ obtentæ sunt: eius tamen in his Apparitionibus argumentum dari, docet oratio B. Gregorij, vota sua coniungentis cum votis populi. Nam illius, populique precibus hostia creditur in carnem conuersa; deinde rursus repetitâ oratione rediisse in pristinam formam. Vide p. I. c. I.

13. Accedit & illud, quod magnum sint argumentum, egregièque doceant, rem esse præclaram, Deoque grauissimam, abdicatis negotiis & curis secularibus, totum se diuinis seruitiis mancipare. Itaque facilè Apparitionis Sacramentalis capax, & particeps fuit Plegilus, qui ab ineunte ætate diuinis legibus imbutus, & propter amorem Dei omnia relinquens quemadmodum vnum quæsiuit Christum, ita Christum meruit in Sacramento, sub pueri formâ videre. De hoc quoque, l. c. n. 8.

14. Atque

14. Atque omnia hæc, Deo in his Apparitionibus potuerunt esse proposita. Omitto, quod eadem mortales moneant, Deo nihil occultum, & videre ipsum non opera nostra tantum, sed internas quoque cogitationes, latentisque in recessibus animarum maculas, & fordes peccatorum. Rursus summam Dei docere bonitatem, atque clementiam, qui tam efficacibus rationibus indignos mortales, ad saniora consilia, cogitationesque reuocat. Rursus demonstrare, eundem non impotentem esse, quamuis etiam sæpe grauissima mortalium peccata dissimulet, & se de inimicis facile, si vellet, posset vindicare. Hæc hisque similia omitto, quæ quiuis haud difficulter hinc potest intelligere.

CAPVT III.

*Quod, & quomodo ad consolationem piorum,
& Christi amantium, faciant Apparitiones
Sacramentales, sub peregrinâ
specie.*

<i>Facere, dubium esse non potest.</i>	<i>Non datur piis hæc ratione, causa</i>
<i>Quia in quibusdam non potuit aliud propositum Deo fuisse.</i>	<i>superbiendi.</i>
<i>Idem insinuant diuina promissiones;</i>	<i>Quin potius hinc proficiant in gratitudine;</i>
<i>Idem modus agendi Dei, cum improbis;</i>	<i>In studio Christianarum virtutum;</i>
<i>Idem reuelationes piis facta;</i>	<i>Deumque sibi nouis rationibus denunciant.</i>

I. Pro

1. **D**RO Consolatione proborum, Christum-
que amantium & desiderantium, etiam
has Apparitiones diuinitus esse promissas
atque concessas, docent quidam; atque
inter illos Algerus, l. 1. de hoc Sacramento, c. 3. & Paschas.
lib. de corp. & sang. Domini c. 14. Et demonstrari potest
exemplis Plegili, atque S. Mariæ Oegniacensis. Verum,
quoniam hoc quidam vix credunt, hoc capite docebitur
& factum esse, & conuenienter meritoque factum esse,
fierique adhuc posse.

2. Et factum quidem esse, haud obscure colligitur
exemplo Plegili, qui hanc sibi contingere Apparitionem &
petiit, & obtinuit, quemadmodum refert Paschasius. Quid
enim aliud in Apparitione ipsi factâ, Deo propositum esse
potuit? An fortè, quæ in alijs Apparitionibus, hinc eum
rationes mouere potuerunt? Nullam illarum hinc locum
habuisse, non malè dixeris.

3. Non ad fidem religionemque Christianam, hanc
Apparitione adducendus erat Plegilus, quemadmodum
adducendus Windekindus apud Krantium, & Hebræus
apud Amphilochium. Iam dudum ab ineunte ætate,
Christianæ religionis mysterijs fuerat imbutus.

4. Non erat in fide semel susceptâ, confirmandus,
quemadmodum confirmandi, qui aut de veritate corpo-
ris Christi in Sacramento dubitârunt, aut dubium habue-
runt animum de transubstantiatione elementorum. Du-
bium animum in huius Sacramenti mysterijs non habuit
Plegilus; nec dubium sine peccato habere potuisset.

5. Forsitan à vitijs sic erat auocandus, quibus in-

R

Eu-

Eucharistiam fuit iniurius, quia scilicet aut indignè Sacramenta accessit; aut non in debito honore ea habuit; aut irreuerentiùs tractauit. De nullo horum in suspensionem venit vnquam Plegilus.

6. An fortassis debuit hâc ratione ad studium virtutis prouocari? At ab hoc studio plurimùm commendatur.

7. Debit scilicet vim orationis intelligere; & ob id permiffa & cōcessa est Apparitio. At eandem probè cognouerat, ex infinitis propemodum veteris nouique Testamenti exemplis, Christi que egregiis promissionibus; & quia magnam eius vim esse credidit, magnam rem, hanc inquam Apparitionem, petere à Deo ausus fuit.

8. Ergo quam oratione ad Deum factâ obtinuit, eandem vitæ innocentiam atque integritate quasi meruit; permiffaque illi est Apparitio, pro animi sui consolatione, spiritualique gaudio, vt bene docent, quos initio produximus. Algerus & Paschasius.

9. Hinc est, quod voti compos factus, & præsentem Christum iam sub specie infantis habens, se quasi effuderit, & gaudij sui atque consolationis spiritualis egregia argumenta dederit, imitatus Simeonem illum Evangelicum, cuius laus est apud S. Lucam c. i. puerum conrectârît, complexus, osculatus sit, & vbi pietati suæ satisfecit, quemadmodum Simeon matri, ita ipse altari, Dominum reddiderit, rogârîtque pristinae formæ Sacramentum restitui.

10. Quod de Plegilo docemus, in alijs quoque, in quibus eadem rationes, quæ in hoc valent, locum habere

bere credimus. Verùm quidquid sit vel de hoc, vel de alijs, dubitare rectè non potest homo Christianus, quàm hæc res de earum genere sit, quæ fieri facillimè possunt, & quas Deus fieri iustissimè potest velle. Quod breuiter docemus sequentibus.

11. Primùm neminem latet, Deum singularibus beneficijs prosequi singulares suos amicos; & eos præ reliquis, quibus vt cum Deo sint coniunctissimi, præcipuum est studium. Si quis mihi ministrauerit, honorificabit eum Pater meus, inquit Dominus Ioan. 12. & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus, &c. & 1. Reg. 2. qui honorificauerit me, glorificabo eum. Sed egregiè, prolixèque id demonstrat Psal. 90. Qui habitat in adiutorio altissimi, &c. Cur non igitur eosdem hæc Apparitione dignabitur.?

12. An fortè maius præmium atque merces hæc Apparitio est, quàm vilius hominis possit esse meritum. ? At non mercedis aut præmij loco ipsa conceditur, sed in signum amoris, quo diligentes se prosequitur. Et si ministros Christi Pater honorificat in cælis atque terris, multò maioribus bonis, quàm visio hæc esse possit, ad illam, quæ minus bonum est, nunquam admittet.?

13. Nec est, quod quis vereatur superbiendi, atque se erigendi occasionem hominibus hæc ratione dari; aut sic facilè induci posse mortales, vt de se multùm præsumant, se sanctos & iustos credant. Non certa sanctitatis probitatisque sunt argumenta, hæc quæ conceduntur, Apparitiones; etiam impijs hominibus sunt cõmunes, quemadmodum exempla 1. c. 1. p. docent.

R 2

14. Quid,

14. Quid, quod pijs hominibus incitamenta sunt, ad gratiarum actionem Deo reddendam? ad maiores etiam progressus in studio virtutum faciendos? Neque enim non possunt intelligere, quod quò pluribus à Deo beneficijs ornantur, eò magis vrgeantur debito gratiarum actionis, studijque virtutum; ne si acceptis beneficijs sint ingrati, accipiendis in posterum inueniantur indigni.

15. Quod si Deus, quam rationem seruat cum impijs, eandem seruat (seruare autem in hoc quis negabit?) cum probis & iustis, facilius credetur has Apparitiones quandoque SS. hominibus accidere. Illorum infernus quandoque in hanc vitam incipit, ergo & horum quandoque in hanc vitam cælum siue felicitatis aliqua species. Iam verò visio Dei felicitas perfecta est, huius felicitatis species, seu umbra quædam, erit Apparitio hæc Christi in hanc vitam.

16. Et facilius creditu est, has Apparitiones Sanctis hominibus pro ipsorum consolatione concedi, quò pluribus exemplis constat, easdem diuinis reuelationibus illustrari, & illustratos esse. De Apostolo Paulo manifestum est, quot, quantisque reuelationibus diuinitus fuerit cumulatus. Nota est ipsius Confessio: Raptus sum in tertium cælum, &c. Habuit & suas in Apostolorum Actis S. Petrus. Quin vix in Apostolorum vllò, eas desideramus.

17. Sunt & alij Sancti hoc nomine celebres, partim in veteri, partim in nouâ Lege; & quidem in vtroque sexu. Quemadmodum in fæminino sexu sunt S. Angela Bohema; S. Brigitta Sueca vidua; S. Brigido virgo Scota; S. Gertrudis Brabanta; S. Hildegardis; S. Catharina Senensis.

18. Nec

18. Nec est, quod quis dicat de diuinis rebus hos institutos fuisse, per reuelationes diuinitus factas, Christum ipsis se non exhibuisse. Quid enim interest, Christum per reuelationes videas, an res arcanas, diuinâsque? Et quid si, qui de rebus arcanis instituti sunt, eos Christum quandoque vidisse dicamus? De Apostolis hoc pluribus exemplis doceri potest.

19. Sed fuerint reuelationes Sanctis hominibus factæ, absque exhibitione Christi; profectò negari non debet, Christum sæpe Sanctis hominibus se exhibuisse; nunc somno occupatis, nunc etiam vigilantibus. Docet hoc liber de Christi Apparitionibus Impersonalibus. Et qui extra Sacramentum sæpissimè apparuit, & se exhibuit, an huic prohibitum erit, ne appareat in Sacramento?

CAPVT IV.

*Quod Deus quandoque voluerit accidere has
Apparitiones, ad confundendos hostes
Christiana Religionis.*

*Solet enim hand rarò confundere
contrarios Christo*

In propriâ personâ;

Item in suis membris;

In suis imaginibus;

In rebus ad cultum Christi pertinentibus;

In mandatis ab ipso datis;

Et fuisse etiam in quibusdam Ap-

*paritionibus Deo propositam,
confusionem quorundam,
probant facta Iudæis aliquibus,*

*Quibus neq, profuerunt ad fidem
amplectendam, & confir-*

mandam;

Neq, ad Christianos mores;

Neq, ad spiritualem consolationem.

R 3

I, Di-

I. **D** Vrum est tibi contra stimulum calcitrare. Ita ad Saulum Tarsensem de cælo Dominus, Actor. 9. quando ille spirans minarum & cædis, profectus Damascum, ut si quos eius viæ viros ac mulieres inueniret, perduceret Hierusalem. Significat verò frustra labores suscipere, seque confundere, imò sibi obesse, & detrimenta potius quàm lucra reportare eos, qui prauo & peruerso studio se ipsi opponunt; quemadmodum qui contra stimulum calcitrant, potius læduntur, quàm lædunt.

2. Atque ità fanè vt plurimùm accidit. Confusionem, si non quid deterius, reportarunt, qui quouis modo Christo contrarij fuerunt, vel in se, vel in suis, vel in ipsius imaginibus, vel in rebus ad ipsius cultum pertinentibus, vel etiam in contemptu atque negligentia ipsius mandatorum. Quemadmodum omnibus his modis contra stimulum quasi contingit calcitrare, ita in omnibus lædi atque confundi.

3. In proprio corpore, atque adeò propria personâ ipsi contrarij fuerunt Iudæi, cum olim in terra cõmunem nobiscum vitam ageret. Hos nunc ipse verbis perstrinxit; nunc ex manibus eorum dilapsus; nunc etiam in cruce pendens, accersitis pro se quasi omnibus elementis, & à fide verâ alienis hominibus, confudit, & toti mundo fecit contemptibiles.

4. Contrarius ipsi, in sibi deuotis Christianis fuit Saulus, vt diximus. Et qui non nisi minas & cædes spirabat, voce diuinitus admonitus atque in terram prostratus, in hanc humilitate plenissimam vocem, erupit, Domine
quid

quid me vis facere? ab illóque tempore tanto constantiùs, pertinaciùsque Christi gloriam cœpit defendere, quanto maiori cum furore, & barbarie eandem locis omnibus volebat esse proscriptam.

5. Contra Christi imagines quidam fuerunt insolentiores; nihil verò præter confusionem, perpetuamque ignominiam reportarunt. Refert Greg. Turonens. l. 1. c. 22. de gloriâ Martyrum, fuisse Iudæum, qui in Christi imaginem sæuijt, illámque telo transfodit; in imagine impiæ voluntatis suæ argumenta daturus, quæ in Christo ipso libenter exercuisset. Sed sanguine ex imagine profluente, primùm confusus est; deinde proditus & lapidum turbine oppressus à Christianis, miseram animam efflauit. Similia exempla plura ex varijs autoribus, collegit Bredembachius, l. 3. Collationum.

6. Apertè Christi regni, rerúmque ad Christi religionem cultúmque pertinentium, se publicum hostem professus est Iulianus Apostata. Sed quantâ cum sui ignominia, dedecore, confusione? Ipse se à Galilæo (Christo) victum esse, animam expirans blasphemus ore confessus est. Occisus fuit incerti spiculo, & diuina visio prius ostensa S. Blasio; cui cum B. Virgine S. Mercurius apparuit, & discedens, & cruentam hastam referens, quemadmodum ex Helladio D. Basilij discipulo docuit Damasc. lib. de imaginibus. Vide Sozomenum l. 6. c. 2. & Niceph. l. 10. c. 35.

7. Neque tuti fuerunt, qui non ita potenter in Christum sæuierunt; sed tamen hoc ipso contra eundem calcitrâsse dici possunt, quod legibus ab ipso latis aut restite-

runt,

runt, aut non satisfecerunt. Volebat Dominus, vt quæ gratis sui accepissent, gratis darent. Id non attendens Simon Magus, cum per impositionem manus Apostolorum, obseruaret dari Spiritum sanctum, petit & hanc sibi tradi potestatem, non leui pecuniæ summâ, Apostolis oblatâ. Quid verò in Christi personâ Petrus? Pecunia tua, inquit, tecum sit in perditionem.

8. Hæc cum ita sint, non mirum cuiquam videri debet, si & ijs se Christus opponat, eos egregiè confundat, qui in SS. Sacramentum Eucharistiæ, in quo verè, realitèrque Christi corpus est atque sanguis, sunt sacrilegi; & quam Christo in propriâ personâ optarent, hanc eidem in SS. Sacramento irrogant contumeliam. In quorum genere complures Iudæi fuerunt, quorum p. 1. c. 1. n. 10. 11. 12. 13. mentionem facimus.

9. Sed egregiè ipsos in hoc Sacramento Christus confundit. Credebant Christum non esse Deum; vnde per summam contumeliam obiiciebant, si Christianorum esset Deus, se ostenderet in nomine mille Diabolorum. Quid verò? Mox ad impiam vocem hostia sanguine fluxit, magno Christi diuinitatis argumento. Volebant nequitiarum & sacrilegia esse occultissima; ipse verò effecit, vt in omnium essent oculis, & ad posterorum venirent memoriam. Omnem illi Christo subtractum cupiebant esse honorem; Christus suum honorem ijs ipsis hostijs promouit & promouet, quibus illi quam potuerunt, intulerunt iniuriam. Volebant de Christo in hostijs, quasi vindictam sumere; Christus ex iisdem hostijs se quasi vltiscitur, quando effuso sanguine eorum scelus prodit, & in Magistra-

gistratum potestatem tradit, extremis supplicijs excruciantos.

10. Atque hic etiam vnus est finium, qui Christo in his Apparitionibus, sub peregrinâ specie in Sacramento propositi fuerunt; vt ob id dici & credi debeat, quemadmodum illæ valent ad fidem persuadendam & cõfirmandam; ad mores Christianos formandos; ad piorum, Christo deuotorum consolationem, ita & valere ad quorundam refractariorum confusionem.

11. Neque enim de hoc rectè dubitabitur. Quorsum enim hæ Apparitiones, inter priuatos sacrilegorum Iudæorum parietes, apud Christi, Christianorùmque coniu-ratissimos hostes? vbi ipsis hisce Apparitionibus prodigiosis, spectatores facti sunt deteriores? quorsum inquam, esse potuerunt?

12. Non his fides Christiana erat persuadenda apud eos, apud quos Prophetarum vaticinia nihil profecerunt. Nec erant in fide confirmandi, qui fidem Christi omnibus modis oppugnabant.

13. Nec erant his ad saniora consilia vocandi; à fugâ vitiorum, ad studia virtutum. Quoniam vbi fidei iacta fundamenta non sunt, vt apud Iudæos non erant, parum profunt ad æternam vitam, aut vitiorum fuga, aut studium exercitiõque virtutum.

14. Consolatione spiritali quis dignos censeat? Hæc Deus in virtutum studio exercitatissimos, & quibus frequens est de diuinis rebus meditatio, dignatur. Quid horum in perfidis Iudæis, qui hostili furiosoque animo Sacramenta aggrediebantur, & prodigijs terri animos in

S

nequi-

nequitiâ confirmabant? & non minora bella contra conscientiam sceleris testem, quàm ipsum Sacramentum gesserunt?

15. Maneat igitur, ad ipsorum confusionem Deum voluisse, has ipsis valere Apparitiones. Et quemadmodum vltus est eos, qui in se, suas imagines, sibi deuotos, suas leges atque sua sacra iniuriosi fuerunt, ita hisce Apparitionibus, iustissimam indignationem voluit demonstrare Iudæis, cum summâ ipsorum confusionem.

CAPVT V.

Quidnam demonibus propositum sit, quando similibus Apparitionibus homines dementant.

Proposita est hominum pernicietas. Complacentiam sui excitat facile, non salus;

Et vtuntur ad id medijs illi conuenientibus. magnitudo siue dignitas Apparitionis, eiusdem queraritas.

Hic ipsis plurimum seruit complacentia sui. Hinc ardua solet Deus adiungere reuelationibus;

Præsens animarum periculum, ob superbiam & contemptum aliorum &c. Et Sancti easdem deprecari, aut ceriè non expetere solent, &c.

1.

Via non solùm à Deo sunt nostræ, de quibus agimus Apparitiones Sacramentales sub peregrinis speciebus; verùm etiam quandòque dæmones habere possunt auctores;

tores idcirco, quid & ipsis in his propositum sit, est aperiendum, ut perfecta sit, quam damus, de his Apparitionibus tractatio.

2. Certum verò illud est, aliud Dæmonibus, aliud Deo propositum esse. Contraria sunt eorum studia; Dei studium est operâ Dæmonum dissoluere, horum euertere ciuitatem Dei, atque altare contra altare erigere. Quocirca cum in rebus omnibus Deus mortalium salutem quærat, illorum interitum, non salutem quærunt Dæmones; ut idcirco optimè ipsos leonibus rugientibus comparet Apostolus, qui circumeundo quærant, quos deuorent.

3. Sed vltimus ille finis Dei est; & vltimus hic Diabolorum. Inter medios & hunc quasi antecedentes alios habet Deus; quibus dum insistent mortales, feliciter ad illum vltimum perueniunt. Qui in his Apparitionibus plerique illorum sunt, quos præcedentibus Capitibus, diximus Deo propositos fuisse; scilicet in fide Christianâ institutionem, & confirmationem, bonorum morum, formationem, & animorum recreationem, consolationem, &c.

4. Et præter vltimum illum (hominum interitum, & perniciem) alios habent dæmones, quibus tanquam medijs ad extremum mortales deducunt. Qui, quemadmodum vltimus Dei finis, vltimo ipsorum contrarius est; ita hi tanquam ad vltimum præcursores, illis intermedijs Dei sunt contrarij.

5. Quocirca dæmonibus propositum non est, homines (quibus hisce Apparitionibus illudunt) in fide in-

fituere, aut ad bonos mores inducere, aut spirituali voluptate animos afficere. Hæc Deus quærit; illorum fini ista non seruiunt; aliud quærunt. Et quid illud?

6. Vno verbo dixerim Complacentiam sui. Hoc primùm intendunt versipelles, vt eorum mentes, quos Apparitionibus hisce fascinant, ad sibi complacendum inducant. Quod vt credam, duabus rationibus persuadeor. Altera est, quod hæc re præsens animarum periculum afferatur; altera, quod ad hanc in animis hominum generandam, plurimùm hæ Apparitiones facere posse existimentur. Vtrumque sequentibus docendum est.

7. Et prius illud fructus docent, qui cum sui complacentiâ sunt coniuncti; pauci quidem, verumtamen, fœcundi, plurimùmque perniciosi. Sunt illi vt plurimùm, superbia atque aliorum contemptus, perniciosâ progenie abundantes.

8. Ex superbiâ præsumptio est, quâ proprijs meritis existimantur possideri, quæ diuinitus possidentur. Hanc sequitur ingratitude, bestia Deo hominibusque inuisa. Cui enim gratiarum actionem referes, si pro quo gratias agas, non inuenias? Et quid inuenies, si tuis meritis omnia te habere persuasus es? Cum ingratitude vt plurimùm coniuncta est impudentia, quæ honorem reuerentiâque Dei tollit; cui tamen etiam à Sanctissimis, cum horrore & tremore seruiendum est.

9. Contemptus aliorum, tollit tantopere commendatam, atque prorsus in Christianâ Republicâ necessariam obedientiam. Qui enim sibi placent, quia se cæteris vel meliores, vel doctiores existimant, aliorum imperia non ad-

admittunt; & sua iudicio aliorum præferunt, ità sua putant præcedere debere, imperata & consilia.

10. Quàm verò perniciosæ sunt hæ pestes? præsumptio, ingratitude, impudentia, inobedientia? Quot his machinis ex arce virtutis, ad quam humilitatis gradibus sancti homines ascenderunt, præcipites acti sunt? quot, & quantis extrema allata calamitas? Exemplis abundamus; sed breuitatis studiosi, ad id quod restat, accedimus, docemúsque has Apparitiones, ad sui complacentiam hominum animis inferendam, plurimùm dæmonibus seruire posse.

11. Id dignitas atque magnitudo ipsarum Apparitionum, earundémque raritas probat. Quanta quæso res est, Christum Filium Dei sub humanâ specie, aut certè peregrinâ carnis, quæ alioqui verè in Sacramento latet, conspicerè? Et cum visio hæc paucis admodum contingat, quàm facilè sibi complacebit homo, si hæc se visione, præcæteris à Deo dignari animaduertat? præsertim si studium virtutum præcesserit, & propter illas visio dari credatur.

12. Multa sunt, quæ hominum animos erigunt, & vt sibi complaceant, efficiunt, sed inter multa vix quidquam facilius, potentiúsque, quàm bonorum diuinitus acceptorum æstimatio. Cum enim fomentum complacentiæ sit bonorum possessio, quò maiora bona fuerint eò maior materia complacentiæ data videtur. Inter bona verò, quæ nam maiora sunt, quàm quæ diuinitus dantur? & intuitu virtutis dari creduntur, vt creduntur hæ Apparitiones?

13. Hinc & Apostolo Paulo frænnum iniectum fuit;

vt quantum ex horum bonorum possessione possēt dissolvi, tantum aduersantis mali fræno contineretur; & ex hoc tantum animus deprimeretur, quantum ex illo possēt eleuari. Ne magnitudo inquit, reuelationum me extollat, datus est mihi stimulus carnis meæ, Angelus Sathanæ, qui me colaphizet. 2. Cor. 12.

14. Hinc quoque esse dicam, vt qui solidis semper virtutibus institerunt, tantum abest, vt has similésque visiones à Deo expetierint, vt etiam oblatas difficulter admiserint, maluerintque potius ijs carere, quam cum periculo aliquo sanctæ humilitatis, potiri & frui. De S. Coletà Virgine legimus, quod Deo multa ei secreta reuelare volenti responderit: Domine Deus sufficit mihi te solum cognoscere, & peccata mea, eorùmque abs te veniam obtinere. Sic Stephanus Iulianus in eius vitâ cap. 5.

15. Fuerunt alij, qui quando eadem illis diuinitus sunt oblatae, ne hoc nomine ab alijs suspicerentur, atque ita gemino quasi laqueo, diuini scilicet fauoris, & humani applausus irretirentur, eas apud se summo silentio continuerunt; & diligenter ne ad aliorum notitiam peruenirent, ad laborârunt. Hoc nomine commendatur S. Hildegardis, quæ vix Superiorum iussu induci potuit, vt suas proderet; nec inducta fuit donec Eugenius Pontifex, eam ad reuelationes suas scribendas animauit, quemadmodum testatur in eius vitâ, l. 1. c. 4. Theodoricus Abbas. Sic Arsenius nullas sibi factas, nisi aliorum posceret utilitas, narrabat; & tum narrabat, quasi alteri, non sibi accidissent. itâ Metaphrastes in eius vitâ. Ad rem nostram, nostrasque Apparitiones magis accedit studium Libuinæ.

Huic

Huic enim, cum Christus vigilanti apparens, quinque vulnerum suorum signa luculenter impressa reliquisset; & cerneret virgo tam hiantia vulnera latere non posse; timeretque concursum & applausum hominum, sic Deum deprecata scribitur: Maneat obsecro Domine, hoc dignationis Sacramentum inter me & te; sufficit enim mihi gratia tua. Hoc Ioan. Brugmannus in eius vitâ. p. 2. c. 8.

16. Aliqui qui huius silentij non tantam rationem habuerunt, aliquid humanitus sunt passi. Cognouit id, cuius iam mentionem fecimus, S. Libuina; diuinitus enim edocta, intellexit quendam solitum Reuelationes suas narrare, & quod facile accidit, narrationis calore quædam de suo adijcere, idcirco pœnis purgatorij addictum esse. Et hoc Brugmannus.

17. Quid? quod horum nomine, quidam insolescere ceperunt, eoque arrogantia venerunt, ut primùm quidem fructus bonorum operum, quæ multis magnisque laboribus sibi comparassent, iacturam fecerint; deinde ad miserrimas vitæ conditiones peruenerint; illaque tentarint, quæ & humanis & diuinis legibus essent contraria. Exemplo hic est Magdalena de la Cruz Cordubæ, quæ eo progressa est, ut solenni ritu (quasi per eam Christo loquente) hostiam incruentam, prolatis verbis Canonis consecrare auderet. de quâ Ribadeneira l. 1. vitæ S. Ignatij, c. 10. Sed ipsarum specierum peregrinarum particularium fines inuestigamus.

*Inquiruntur caussa & rationes formarum,
peregrinarum, sub quibus Christus, creditur
exhibitus in Sacramento.*

<i>Vna omnibus est communis, Dei voluntas;</i>	<i>Et quia caro ipsius est cibus hic, Sanguinis, eadem rationes;</i>
<i>Propria alia & alia.</i>	<i>Et quia Sanguis in utrâque specie datur.</i>
<i>Crucifixi ratio, memoria passionis;</i>	<i>Manus, Christi in Sacramento Potentia.</i>
<i>Pueri, exiguitas specierum;</i>	<i>Agni, illud: ecce agnus Dei.</i>
<i>Innocentia Christi;</i>	<i>Et quia ipse agnus occisus ab origine mundi.</i>
<i>Castitas eiusdem.</i>	
<i>Faciei, Christi presentia;</i>	
<i>Carnis, Christi item presentia;</i>	

I. **I**N genere fines Apparitionum Christi, in Venerabili Sacramento sub peregrinis speciebus exposuimus. Restat fines, siue rationes vt scrutemur, cur has potius, quàm illas formas assumpserit; & videri voluerit, nunc sub specie hominis, siue Crucifixi, siue infantis; nunc partium hominis, faciei, carnis, sanguinis, manus; nunc quoque agnelli. Nam quemadmodum sine ratione, sub peregrina specie non apparuit, ita sine ratione, sub hac, vel illâ specie non apparuit.

2. Fuit quidem vna in omnibus ratio, voluntas diuina; quâ vt apparere voluit, ita potuit sub quâ voluit, formâ apparere. Verumtamen quia sine magno consilio agit nihil, ita sine consilio, hic vel minimum voluisse qui

cre-

credit, dubito vtrum Christo iniuriam non faciat. Ergo quæ causæ sunt talium specierum, & formarum? Quantum ratione consequi possumus, dicimus.

3. Crucifixi forma exhibita est, vt cuius Sacramenta tractarentur, doceretur. Illius videlicet, qui crucem pro hominum genere sustinuisset; & hoc Sacramentum in memoriam Passionis suæ atque Crucis, peragi inter fideles instituisset. Fortè & sic Christi Passio in memoriam, erat reuocanda; certè illam reuocandam in vsu huius Sacramenti, & Dominus insinuat Matth. 26. & explicat, egregiè S. Paulus dicens: Hæc quotiescunque feceritis, mortem Domini annuntiabitis. 1. Cor. 12.

4. Puer exhibitus, fortè respondit speciebus Sacramentalibus, quæ magnæ esse non solent, & facilius infantem, quàm virum referunt. Fortè & pudicitæ, castitatis atque innocentæ Christi, qui sub Sacramento continetur, argumentum est. Posterius hoc non displicet, prius magis placet. Amica quoque magis est pueri, quàm viri forma.

5. Facies hominem prodit; ergo facies exhibita in Sacramento; hoc fine exhibita est, vt Christum prodat, qui sub Sacramento latet. Hinc est, vt non qualemcunque faciem, sed talem qualis Christi fuisse creditur, exhibitam existimem. Ostenduntur & in Franconiâ prodigiosæ quædam facies in Corporali vt vocamus, ex effuso sanguine dominico contractæ; quæ quod dicimus, eo ipso confirmant, quòd Christi coronatam faciem referant.

6. Carnis exhibitæ, nescio vtrum alia causæ de-

T

tur,

tur, quàm quod solam Christi præsentiam testetur. Nisi fortè huius ratio dicatur illud; Caro mea verè est cibus. Ioan. 6. hoc enim de Sacramento intelligi, nõrunt docti.

7. Idem dici potest de specie sanguinis. Nam & sanguinis Christus meminit, & sanguis Christi in Sacramento est præsens. Sunt etiam qui credant hoc insinuari, non abesse à Sacramento verum Christi sanguinem. Sed hæc ratio tantum locum habet, quando sanguis ex hostiâ defluxit non quando in calice deprehensus est.

8. Manus, cuius indicium fuerit, difficulter dixeris. Potentiæ alioqui, atque virtutis esse symbolum, notârunt multi; & multa docent Sacrarum Scripturarum loca. Vtrum hic sit, incertum est; hoc certum, singularem Christi potentiam, in Sacramento multis argumentis demonstrari.

9. Agnus, suspicor alludit ad illud Ioan. 1. Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi. Et profectò egregiè conuenit cum Sacramento, in quo Agni ab origine mundi occisi, sanguis pro mundi peccatis offertur. Hæc breuiter.